

Facebook

 [v6.facebook.com](https://www.facebook.com/v6.facebook.com)

České národní listy

Když šli Němci v r. 1946 na odsun tak slibovali, že na těch stromech budou Čechy věšet, až se vrátí

Začnu tím, jak jsem se stal Znojemákem. Sám jsem se narodil 1.10.1929 v Bezděkově nad Metují. Tatínek sloužil v armádě jako rotmistr-podkovář v Josefově. V roce 1933 byl po modernizaci a zrušení jednoho dělostřeleckého oddílu přeložen do Znojma do Louky k 53. dělostřeleckému pluku a poté k 24. pěšímu pluku do Žižkových kasáren. Bydleli jsme u Frančiců v suterénním bytě. V roce 1935 naši koupili na dluh domeček ve dražbě, a to v Marákově – Otakara Březiny č. 27. Byl jsem malý kluk, ale pamatuji ještě dřevěné domky – kolonii u

silnice na Prahu. Děti z této kolonie – také se říkalo kolonka chudých – nosily všechny bílé podkolenky, to byl rok 1937 a 1938. Většina byla česká a neměla nic společného se sudeťáky. Teprve po válce mi prozradil Karel Krauz, který byl jedním z těch podkolenářů, že za to dostávali peníze.

Znojemský Mansperk byl samý sedlák a rolník, většinou to byli Němci. Naproti byla lipová alej, a když šli Němci v r. 1946 na odsun, tak slibovali, že na těch stromech budou Čechy věšet, až se vrátí. Kupodivu nikdy jsem neslyšel výraz Rakušák, vždy jenom Němci a jen ve spojitosti s těmi, co vyznávali Hitlera.

Mnichov, to mi bylo 9 roků, a tak mi starosti rodičů připadaly jako strach z války. Naši spláceli půjčky na dům, a tak si nemohli dělat nějaké zásoby jako ti druzí. Koncem září, spíš 1. října musel být táta při evakuaci kasáren, ani nechodil domů. Museli jsme pryč z odstoupeného území. Poslal nám několik vojáků a dvě nákladní auta se vzkazem: „Jedte do Častohostic ke Komendům“. Asi se k jeho doporučení neznali, tak nás vojáci složili na návsi. Maminka nám poručila: „Kluci, hlídejte, já se jdu zeptat, kdo nás vezme na noc“. Teprve v dospělosti, až jsem vzal rozum, jsem pochopil, co musela maminka prožívat, hromádka majetku a dva kluci, noc na krku a cizí náves. Neznám jméno stařenky, které jsme se zželeli a vzala nás na čas do svého výměnku. Věci nám pár lidí pomohlo uložit do stodol. Co se z toho všeho podařilo zachránit, nevím. Byla to těžká a tragická doba. Táta se vrátil a to bylo v tu chvíli to nejdůležitější. Vyprávěl, jak naše armáda musela Němcům vracet v mobilizaci rekvírované koně a jak každý chtěl vrátit koně lepšího, než který mu byl odveden. Moc se na tátu zlobili, že měl přesnou evidenci, při odběru koně jeho číslo vypálil do kopyta koně a v protokolu byl podpis majitele koně.

Koncem května 1945 jsem jel s maminkou podívat se do Znojma, jak to vypadá s domkem. Táta po návratu načapal Němce, co se vrátil a začal domek rabovat, tak ho nechal sebrat do sběrného tábora. Jenže tento Němec byl za války trafikant a za cigarety se dalo koupit vše, natož propuštění z tábora, když hranice byla tak blízko. No a dnes jsou všichni zase hodní Austrijáci. Ten náš Němec bydlel celou válku v domku jako ve svém (vlastně ne, neboť nic neopravovala o domek se jako majitel nestaral, o nájemní smlouvu či placení nájmu se nezajímal, takové banality vzhledem k rasové méněcennosti majitele ho nejen nezajímaly, ale ani jej nenapadly). Rodiče dluh za nezaplacení hypotéky museli bance zaplatit, aniž mohli domek užívat. Žádného odškodnění, stejně jako celý náš stát a národ, se nedočkali.

Stanislav Vojtěch, tehdy Znojmo

To se mi líbí

Okomentovat